

DZIENNIK URZĘDOWY

KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI

Warszawa, dnia 3 kwietnia 2015 r.

Poz. 25

ZARZĄDZENIE NR 7 KOMENDANTA GŁÓWNEGO POLICJI

z dnia 31 marca 2015 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (Dz. Urz. KGP Nr 9, poz. 48, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli w toku prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie ujawnione zostaną okoliczności, o których mowa w art. 5 § 1 k.p.w. – policjant kończy prowadzenie czynności wyjaśniających, chyba że zachodzą okoliczności wskazane w art. 5 § 2-3 k.p.w.”;

2) w § 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, gdy sprawcą wykroczenia jest wymieniona w art. 5 § 1 pkt 6 k.p.w. osoba posiadająca immunitet materialny zakrajowy, policjant, z zastrzeżeniem ust. 1b, poprzestaje na sporządzeniu karty informacyjnej na formularzu określonym według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W przypadku zaistnienia okoliczności określonych w art. 5 § 2 i 3 k.p.w. policjant sporządza kartę informacyjną oraz podejmuje czynności wyjaśniające, jeżeli jest to konieczne w celu wskazanym w art. 54 § 1 k.p.w. O sposobie zakończenia tych czynności organ Policji, właściwy dla miejsca zdarzenia informuje Protokół Dyplomatyczny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, stosując odpowiednio tryb przekazywania informacji określony w ust. 2.”,

c) w ust. 2:

- zdanie wprowadzające do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Ustala się następujący tryb sporządzania i przekazywania karty informacyjnej, o której mowa w ust. 1-1b, zwanej dalej "kartą":”,

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

¹⁾ Zmiany wymienionego zarządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. KGP z 2009 r. Nr 6, poz. 31 i Nr 16, poz. 84, z 2010 r. Nr 10, poz. 59, z 2012 r. poz. 46 oraz z 2013 r. poz. 100.

„2) dyżurny, o którym mowa w pkt 1, po zapoznaniu się z jej treścią przez kierownika jednostki, niezwłocznie przesyła kartę dyżurnemu komendy wojewódzkiej (Stołecznej) Policji;”

- punkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dyżurny komendy wojewódzkiej (Stołecznej) Policji, po zapoznaniu się z jej treścią przez komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji, niezwłocznie przesyła kartę dyżurnemu Komendy Głównej Policji;”

- po punkcie 3 dodaje się punkt 4 w brzmieniu:

„4) dyżurny Komendy Głównej Policji przesyła kartę do Protokołu Dyplomatycznego Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz do kierownika komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji właściwej do spraw prewencji.”

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku, gdy sprawcą wykroczenia jest posiadający immunitet krajowy:

1) poseł, senator, członek Parlamentu Europejskiego, członek Trybunału Stanu, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej – policjant:

a) w przypadku zastosowania środków oddziaływania wychowawczego dokumentuje tę czynność w notatce urzędowej, zwanej dalej "notatką", zawierającej opis zdarzenia oraz okoliczności uzasadniające zastosowanie tych środków, którą przekazuje dyżurnemu jednostki organizacyjnej Policji właściwej dla miejsca zdarzenia. Notatka przekazywana jest za pośrednictwem komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji, do kierownika komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji właściwej do spraw prewencji,

b) jeżeli zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego wobec osoby korzystającej z immunitetu jest niewystarczające lub niecelowe, sporządza notatkę urzędową zawierającą szczegółowy opis zdarzenia oraz dane identyfikujące sprawcę wykroczenia, którą wraz z materiałami zebranymi bez udziału osoby posiadającej immunitet, przekazuje dyżurnemu jednostki organizacyjnej Policji właściwej dla miejsca zdarzenia;

2) sędzia Sądu Najwyższego, sędzia Trybunału Konstytucyjnego, sędzia sądu powszechnego lub sądu administracyjnego względnie wojskowego albo prokurator lub asesor powszechnej względnie wojskowej jednostki prokuratury – policjant poprzestaje na sporządzeniu notatki, którą przekazuje dyżurnemu jednostki Policji właściwej dla miejsca zdarzenia. Notatkę niezwłocznie przesyła się bezpośrednio przełożonemu sprawcy wykroczenia (prezesowi sądu lub kierownikowi jednostki organizacyjnej prokuratury), a w przypadku sędziego lub prokuratora w stanie spoczynku, notatkę niezwłocznie przesyła się odpowiednio Rzecznikowi Dyscyplinarnemu działającemu przy Krajowej Radzie Sądownictwa (02-528 Warszawa ul. Rakowiecka 30) albo Rzecznikowi Dyscyplinarnemu działającemu przy Prokuratorze Generalnym (02-528 Warszawa ul. Rakowiecka 26/30).”

e) ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lit. b, gdy sprawcą wykroczenia jest poseł lub senator albo członek Parlamentu Europejskiego, właściwy dla miejsca zdarzenia organ Policji niezwłocznie po ujawnieniu wykroczenia kieruje do komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji właściwej do spraw prewencji wnioski o udzielenie pomocy prawnej w zakresie uzyskania zezwolenia na ściganie. Do wniosku dołącza się akta sprawy (akta czynności wyjaśniających ograniczonych do udokumentowania popełnionego wykroczenia oraz zebrania danych niezbędnych dla uzyskania zezwolenia na ściganie).”

f) ust. 4b otrzymuje brzmienie:

„4b. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lit. b, gdy sprawcą wykroczenia jest członek Trybunału Stanu, właściwy dla miejsca zdarzenia organ Policji występuje do Przewodniczącego Trybunału Stanu z wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie sprawcy wykroczenia do odpowiedzialności karnej, sporządzonym odpowiednio według wzoru stanowiącego załącznik nr 1a do zarządzenia.”

g) ust. 4c otrzymuje brzmienie:

„4c. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lit. b, gdy sprawcą wykroczenia jest Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych lub Prezes Instytutu Pamięci Narodowej, właściwy dla miejsca zdarzenia organ Policji występuje do Marszałka Sejmu z wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie sprawcy wykroczenia do odpowiedzialności karnej, sporządzonym odpowiednio według wzoru stanowiącego załącznik nr 1a do zarządzenia.”,

h) uchyla się ust. 5;

i) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku popełnienia przez strażaka Państwowej Straży Pożarnej wykroczenia związanego z wykonywaniem polecenia służbowego – policjant poprzestaje na sporządzeniu notatki urzędowej, którą przekazuje dyżurnemu jednostki organizacyjnej Policji właściwej dla miejsca zdarzenia. Notatkę przesyła się właściwemu kierownikowi jednostki organizacyjnej Państwowej Straży Pożarnej w celu wdrożenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za wykroczenie. W przypadku, gdy wykroczenie nie jest popełnione w wyniku wykonywania polecenia służbowego lub strażak wykonując polecenie służbowe umyślnie dopuszcza się wykroczenia – policjant ujawniający wykroczenie jest obowiązany podjąć czynności przewidziane przepisami k.p.w.”;

3) w § 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zastosowanie środka oddziaływania wychowawczego bezpośrednio po ujawnieniu popełnionego wykroczenia oraz okoliczności będących podstawą do poprzestania na zastosowaniu tego środka, z zastrzeżeniem § 6 ust. 4 pkt. 1 lit. a, policjant dokumentuje w notatniku służbowym, a w toku prowadzonych czynności wyjaśniających – w notatce urzędowej.”;

4) w § 11 po ust. 12 dodaje się ust. 12a w brzmieniu:

„12a. W przypadku zaistnienia wątpliwości co do miejsca działania sprawcy wykroczenia lub miejsca zaniechania działania, do którego sprawca był zobowiązany, i wynikającej stąd niemożliwości ustalenia miejsca popełnienia wykroczenia na podstawie art. 32 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 11 k.p.w. – właściwą do prowadzenia czynności jest jednostka organizacyjna Policji, która uzyskała pierwszą informację o podejrzeniu popełnienia wykroczenia.”;

5) w § 17:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instrukcyjny termin ukończenia czynności wyjaśniających, określony w art. 54 § 1 k.p.w, może być przekroczony, jeżeli wynika to ze skierowania sprawy do mediacji w trybie art. 54 § 9 k.p.w. albo w razie niemożności wykonania w tym terminie czynności zmierzających do ustalenia, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie lub zebrania danych niezbędnych do sporządzenia wniosku, spowodowanej ważnymi przyczynami (np. niestawiennictwem sprawcy wykroczenia, oczekiwaniem na opinię biegłego, długotrwałym ustalaniem miejsca pobytu osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia).”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a, 2b i 2c w brzmieniu:

„2a. W przypadku kierowania sprawy do mediacji na etapie czynności wyjaśniających, przed odebraniem pisemnej zgody pokrzywdzonego i osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, policjant wyjaśnia pokrzywdzonemu i tej osobie cel i zasady postępowania mediacyjnego i poucza o możliwości cofnięcia zgody na mediację aż do zakończenia postępowania mediacyjnego.

2b. Sprawę do mediacji kieruje się w sposób określony w art. 54 § 9 k.p.w.

2c. Przy zawarciu ugody w postępowaniu mediacyjnym przeprowadzonym na etapie czynności wyjaśniających, przepis art. 41 k.w. stosuje się na zasadach ogólnych.”;

6) § 18 otrzymuje brzmienie:

„§ 18. Z wnioskiem o ukaranie, w tym również po zawarciu ugody w postępowaniu mediacyjnym przeprowadzonym na etapie czynności wyjaśniających, organ Policji występuje w szczególności, gdy:

- 1) wykroczenie nie podlega ściganiu w postępowaniu mandatowym, a zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego ocenia się jako niewystarczające dla wdrożenia sprawy do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego;
 - 2) sprawca nie wykonał zobowiązań wynikających z ugody;
 - 3) sprawca odmówił przyjęcia mandatu karnego lub nie uiszczył w terminie grzywny nałożonej mandatem zaocznym;
 - 4) zachodzą okoliczności przemawiające za wymierzeniem sprawcy surowszej grzywny niż to jest dopuszczalne w postępowaniu mandatowym lub innego rodzaju kary albo za orzeczeniem środka karnego.”;
- 7) w § 23:
- a) w ust. 1 uchyla się pkt 2,
 - b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2. W RSoW odnotowuje się wszystkie czynności wyjaśniające bez względu na sposób ich zakończenia z wyłączeniem przypadków, o których mowa w § 11 ust. 6, oraz czynności zakończonych na miejscu popełnienia wykroczenia nałożeniem grzywny w drodze mandatu karnego lub zastosowaniem wobec sprawcy środków oddziaływania wychowawczego.
3. Kierownik jednostki może wyrazić zgodę na odrębne prowadzenie dokumentacji określonej w ust. 1 pkt 1 i 6 w poszczególnych podległych komórkach organizacyjnych.”;
- 8) § 25 otrzymuje brzmienie:
„§ 25. Kierownik jednostki lub kierownik komórki jest obowiązany spowodować zarejestrowanie sprawy w RSoW niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wiadomości o popełnieniu wykroczenia.”;
- 9) w § 32:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Świadek i pokrzywdzony może złożyć wniosek o niezamieszczanie w protokole danych dotyczących jego miejsca zamieszkania i miejsca pracy, o czym należy go pouczyć przed przystąpieniem do przesłuchania, potwierdzając udzielenie pouczenia w protokole. Pouczenie może być także zamieszczone w wezwaniu skierowanym do świadka lub pokrzywdzonego.”,
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Policjant przystępując do przesłuchania powinien poinformować osobę przesłuchiwaną o celach przesłuchania.”;
- 10) w § 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Do czynności przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, mają zastosowanie przepisy art. 38 § 2 i art. 54 § 6-6a k.p.w.”;
- 11) w § 45 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W stosunku do osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia można dokonać badania lub czynności określonych w art. 74 § 3 i art. 308 § 1 k.p.k.”;
- 12) § 46 otrzymuje brzmienie:
„§ 46. Do przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, stosuje się odpowiednio postanowienia § 34 i 37.”;
- 13) § 54 otrzymuje brzmienie:
„§ 54. Tryb stosowania środków przymusu w sprawach o wykroczenie, a także uprawnienia Policji w tym zakresie, określają przepisy art. 50-51 k.p.w.”;
- 14) w § 56 ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pouczenie o prawie do usprawiedliwienia w terminie wskazanym w art. 49 § 3 k.p.w. niewykonania obowiązku procesowego, o którym mowa w art. 49 § 1 i 2 k.p.w., przed organem nadrzędnym nakładającym karę, ze wskazaniem w pouczeniu tego organu nadrzędnego.”;

15) w § 66 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Organ Policji zawiadamia pisemnie o odstąpieniu od kierowania wniosku o ukaranie do sądu:

1) ujawnionych pokrzywdzonych, wskazując przyczynę niewniesienia wniosku o ukaranie oraz pouczając o prawie do:

a) samodzielnego wniesienia wniosku o ukaranie w charakterze oskarżyciela posiłkowego,

b) zaznajomienia się z materiałem dowodowym uzyskanym w toku czynności wyjaśniających oraz sporządzania odpisów i kopii, na zasadach określonych w art. 54 § 2 k.p.w.;

2) osobę, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, a nie jest pokrzywdzonym, wskazując przyczynę niewniesienia wniosku o ukaranie oraz pouczając o prawie do złożenia, w terminie 7 dni od daty doręczenia zawiadomienia, zażalenia na niewniesienie wniosku do organu nadrzędnego nad organem, który podjął decyzję o odstąpieniu od skierowania wniosku o ukaranie, za pośrednictwem tego organu.”.

4. Osobę wymienioną w ust. 3 pkt 2 informuje się o przyczynie odstąpienia od wniesienia wniosku o ukaranie, bez pouczenia o prawie złożenia zażalenia, jeżeli podstawą odstąpienia jest:

1) brak żądania ścigania, gdy ustawa tego wymaga;

2) śmierć osoby, co do której istniała uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie;

3) wystąpienie okoliczności wskazujących na to, że są już prowadzone wcześniej podjęte czynności wyjaśniające dotyczące tego samego czynu i tej samej osoby;

4) prawomocne zakończenie postępowania dotyczącego tego samego czynu;

5) ustalenie, że wobec osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, zachodzą okoliczności określone w art. 5 § 1 pkt 7, 8 i 10 k.p.w. lub brak jest zezwolenia na ściganie wymaganego na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.”;

16) w § 69 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pouczenie, że na zarządzenie przysługuje zażalenie w trybie art. 108 i 109 k.p.w., wnoszone za pośrednictwem organu wydającego zaskarżone zarządzenie.”;

17) § 97 otrzymuje brzmienie:

„§ 97. Rodzaj grzywien w drodze mandatu karnego oraz tryb ich nakładania określa art. 98 § 1-4 k.p.w.”;

18) w § 100 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku ujawnienia przez organ Policji faktu nałożenia przez policjanta grzywiny w drodze mandatu karnego w okolicznościach wskazanych w art. 101 § 1-1b k.p.w., należy niezwłocznie przekazać powyższą informację do sądu.”;

19) załącznik nr 1 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 1 do niniejszego zarządzenia;

20) załącznik nr 1A otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 2 do niniejszego zarządzenia;

21) załącznik nr 1B otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 3 do niniejszego zarządzenia;

22) w załączniku nr 2:

a) pkt 1 i 4 otrzymują brzmienie:

„1. 1. **Immunitet materialny** oznacza trwałe lub czasowe (immunitet bezwzględny i względny) wyłączenie określonej osoby spod przepisów sankcjonujących określone zachowanie, swoistą bezkarność w tym zakresie. Przykładem immunitetu materialnego jest immunitet materialny parlamentarzysty, oznaczający, iż poseł oraz senator nie mogą być pociągnięci do odpowiedzialności za działania wchodzące bezpośrednio w zakres sprawowania ich funkcji parlamentarnych, np. za wystąpienia w parlamencie, sposób głosowania, zgłaszane inicjatywy ustawodawcze. Zakaz ten obowiązuje w trakcie oraz po ustaniu mandatu parlamentarzysty i nie może zostać uchylony. Celem istnienia immunitetu materialnego jest ochrona członków parlamentu przed próbami ograniczenia ich niezależności, w szczególności swobody głosowania oraz wolności wypowiedzi. Sędziowie, asesory sądowi, prokuratorzy i asesory prokuratury w zakresie wykroczeń posiadają także **immunitet materialny**, ale w innej postaci – ponoszą wprawdzie odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia, tyle że jest to wyłącznie odpowiedzialność przed właściwym sądem dyscyplinarnym. W praktyce oznacza to, iż za zachowanie noszące znamiona wykroczenia policjant nie może ukarać sędziego lub prokuratora (mandatem ani też skierowaniem wniosku o ukaranie do sądu). Wobec takiej osoby można jedynie zastosować środek oddziaływania wychowawczego, o którym mowa w art. 41 k.w. Ustawodawca nie potraktował zastosowania środków oddziaływania wychowawczego jako formy pociągnięcia sprawcy wykroczenia do odpowiedzialności karnej, bowiem mogłoby to powodować naruszenie zasad zakazu podwójnego karania i powagi rzeczy osądzonej. Zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego nie jest okolicznością bezwzględnie wyłączającą możliwość wszczęcia i prowadzenia postępowania w sprawie o wykroczenie zgodnie z art. 5 k.p.w., bowiem z art. 61 § 1 pkt 2 k.p.w. wynika, iż zastosowanie takich środków może być tylko fakultatywną podstawą do odmowy wszczęcia lub do umorzenia postępowania w sprawie o wykroczenie.

4. Przepis art. 5 § 1 pkt 7 k.p.w. dotyczy immunitetów formalnych krajowych, bezwzględnych polegających na wyłączeniu, na podstawie szczególnych przepisów, niżej wymienionych osób z odpowiedzialności za wykroczenia przed sądem powszechnym lub w postępowaniu mandatowym:

- 1) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej (na mocy art. 145 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jedynym organem władnym do sądenia Prezydenta za przestępstwa jest Trybunał Stanu, przy czym postawienie Prezydenta w stan oskarżenia może nastąpić tylko uchwałą Zgromadzenia Narodowego. Wprawdzie art. 145 Konstytucji dotyczy czynu stanowiącego przestępstwo, ale jest równocześnie podstawą wyłączenia odpowiedzialności za wykroczenie, zgodnie z jedną z podstawowych reguł wykładni prawa, iż uprawnienie dotyczące spraw o większym zakresie obejmuje również tożsame rodzajowo sprawy o zakresie mniejszym);
- 2) sędziowie Trybunału Konstytucyjnego (na podstawie art. 6 ust. 8 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym do praw i obowiązków oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów Trybunału Konstytucyjnego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące praw i obowiązków oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów Sądu Najwyższego, a według art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym sędzia może odpowiadać za wykroczenia tylko dyscyplinarnie);
- 3) sędziowie Sądu Najwyższego (art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym – za wykroczenia sędzia może odpowiadać tylko dyscyplinarnie);
- 4) sędziowie sądów powszechnych (art. 81 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – za wykroczenia sędzia odpowiada tylko dyscyplinarnie);
- 5) sędziowie sądów administracyjnych (art. 29 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 81 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 52 § 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym – za wykroczenia sędzia odpowiada tylko dyscyplinarnie);
- 6) sędziowie sądów wojskowych (art. 37 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych – za wykroczenia sędziowie ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną przed sądami dyscyplinarnymi);
- 7) powszechni i wojskowi prokuratorzy i asesory prokuratury (art. 54 ust. 13 i art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze – za wykroczenia prokurator i asesor prokuratury odpowiada tylko dyscyplinarnie);

- 8) strażacy Państwowej Straży Pożarnej (według art. 116 ust. 2. ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej za czyn stanowiący wykroczenie, popełniony w wyniku wykonania polecenia służbowego, strażak ponosi odpowiedzialność tylko dyscyplinarną, chyba że wykonując polecenie służbowe umyślnie popełnia wykroczenie);
- 9) inspektorzy kontroli skarbowej (według art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej za wykroczenia związane z bezpośrednim pełnieniem obowiązków służbowych inspektorzy odpowiadają tylko dyscyplinarnie).”

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a. Przepis art. 5 § 9 k.p.w. dotyczy immunitetów krajowych względnych, polegających na uzależnieniu odpowiedzialności za wykroczenia przed sądem powszechnym lub w postępowaniu mandatowym od uzyskania zezwolenia uprawnionego w tym zakresie organu. Takie immunitety przysługują następującym osobom:

- 1) posłowie na Sejm i senatorowie (w myśl art. 105 ust. 1-3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, mającego zastosowanie na podstawie art. 108 Konstytucji również do senatorów, poseł nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za swoją działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu poselskiego ani w czasie jego trwania, ani po jego wygaśnięciu. Za taką działalność poseł odpowiada wyłącznie przed Sejmem, a w przypadku naruszenia praw osób trzecich może być pociągnięty do odpowiedzialności sądowej tylko za zgodą Sejmu. Poseł w okresie od dnia ogłoszenia wyników wyborów do dnia wygaśnięcia mandatu, nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu do odpowiedzialności karnej za jakikolwiek czyn karalny. Postępowanie karne wszczęte wobec posła przed dniem jego wyboru do Sejmu ulega na żądanie Sejmu zawieszeniu do czasu wygaśnięcia mandatu. Wtedy ulega również zawieszeniu na ten czas bieg przedawnienia w postępowaniu karnym). Zgodnie z art. 105 ust. 4 Konstytucji poseł (i senator) może wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej i w takim przypadku postępowanie karne jest prowadzone na ogólnych zasadach;
- 2) członkowie Trybunału Stanu (członek Trybunału Stanu nie może być, bez uprzedniej zgody Trybunału Stanu, pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności – art. 200 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; zgoda taka jest wymagana także po upływie kadencji, ale wówczas jedynie w odniesieniu do czynów związanych z wykonywaniem funkcji w Trybunale Stanu);
- 3) Prezes, wiceprezesi, dyrektor generalny i niektórzy pracownicy Najwyższej Izby Kontroli (art. 206 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – Prezes Najwyższej Izby Kontroli może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej tylko za zgodą Sejmu; art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli – wiceprezesi i dyrektor generalny Najwyższej Izby Kontroli oraz pracownicy nadzorujący lub wykonujący czynności kontrolne nie mogą być pociągnięci do odpowiedzialności karnej z powodu swoich czynności służbowych bez uprzedniej zgody Kolegium Najwyższej Izby Kontroli);
- 4) Rzecznik Praw Obywatelskich (art. 211 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – Rzecznik Praw Obywatelskich nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu pociągnięty do odpowiedzialności karnej);
- 5) Rzecznik Praw Dziecka (art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka – Rzecznik Praw Dziecka nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu pociągnięty do odpowiedzialności karnej);
- 6) Prezes Instytutu Pamięci Narodowej (art. 14 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Prezes Instytutu Pamięci Narodowej nie może być, bez uprzedniej zgody Sejmu, pociągnięty do odpowiedzialności karnej);
- 7) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (art. 11 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu pociągnięty do odpowiedzialności karnej).”

c) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Policja zawiadamia o wykroczeniach popełnionych przez osoby chronione względnymi immunitetami formalnymi organy uprawnione do wyrażania zgody na pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej, w formie wniosku o wyrażenie takiej zgody.

Obowiązek zawiadomienia dotyczy również wykroczeń popełnionych przez funkcjonariuszy służb specjalnych i w tych przypadkach zawiadomienie kieruje się do odpowiedniego szefa służby specjalnej (art. 119 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 112 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym). Szefowie Służb Kontrwywiadu Wojskowego i Wywiadu Wojskowego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Wywiadu mają ustawowe uprawnienia przewidziane dla Policji w zakresie prowadzenia postępowań w sprawach o wykroczenia popełnione przez podległych funkcjonariuszy, które to uprawnienia mogą cedować na upoważnionych podwładnych (art. 119 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego i art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu). Oznacza to, że w przypadku ujawnienia wykroczenia popełnionego przez funkcjonariusza którejkolwiek z wymienionych czterech służb specjalnych (poza Centralnym Biurem Antykorupcyjnym) i konieczności podjęcia czynności wyjaśniających, w tym w sytuacji odmowy przyjęcia mandatu karnego, policjanci ograniczają czynności służbowe do niecierpiących zwłoki w celu zabezpieczenia śladów i dowodów, a następnie materiały z tych czynności przekazują szefowi właściwej służby specjalnej w celu dalszego prowadzenia sprawy o wykroczenie. Jeżeli policjant uzna, że wystarczającym jest zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego lub postępowania mandatowego, stosuje te środki lub postępowanie na ogólnych zasadach, a następnie powiadamia o fakcie popełnienia wykroczenia szefa właściwej Agencji lub Służby.”;

23) załącznik nr 4 uchyla się;

24) załącznik nr 6 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 4 do niniejszego zarządzenia;

25) załącznik nr 8 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 5 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem przepisów:

- 1) § 1 pkt 2 lit. a-c, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2015 r.;
- 2) § 1 pkt 18, który wchodzi w życie z dniem 4 kwietnia 2015 r.;
- 3) § 1 pkt 9 lit. a, który wchodzi w życie z dniem 8 kwietnia 2015 r.;
- 4) § 1 pkt 5, 6, 10 i 13 oraz pkt 15 w zakresie pouczenia o możliwości zaznajomienia się z materiałem dowodowym i sporządzania odpisów lub kopii, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2015 r.

Komendant Główny Policji

nadinsp. Krzysztof GAJEWSKI

Załączniki do zarządzenia nr 7
Komendanta Głównego Policji
z dnia 31 marca 2015 r.

Załącznik nr 1

Wzór

karty informacyjnej o popełnieniu wykroczenia/uzasadnionym podejrzeniu popełnienia wykroczenia* przez osobę posiadającą immunitet zakrajowy

....., dnia20.....r.
(nazwa organu sporządzającego kartę) (miejsceowość) (data)

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Protokół Dyplomatyczny

Karta informacyjna o popełnieniu wykroczenia/uzasadnionym podejrzeniu popełnienia wykroczenia* przez osobę posiadającą immunitet zakrajowy

W dniu 20.....r. o godz./około godziny* w miejscowości
..... powiat gmina
województwo ulica/droga*

1. Imię i nazwisko
2. Obywatelstwo
3. Funkcja/stanowisko, miejsce wykonywania funkcji (ambasada, konsul, przedstawicielstwo organizacji międzynarodowej)
4. Nazwa, seria i numer dokumentu potwierdzającego posiadanie immunitetu
5. Opis zdarzenia

Powyższe okoliczności wskazują na popełnienie przez wymienionego wykroczenia z art.

tj. czynu zagrożonego karą

6. Przesłanki warunkujące dopuszczalność wszczęcia postępowania w sprawie o wykroczenie:
 - a) sprawca wykroczenia posiada immunitet i jest członkiem personelu misji państwa, wobec których niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania – art. 5 § 1 pkt 6 *ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia**;
 - b) sprawca wykroczenia posiada immunitet, lecz jest członkiem personelu misji państwa, wobec których dopuszczalne jest wszczęcie postępowania – art. 5 § 2 lub art. 5 § 3 *ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia**
7. Sposób rozstrzygnięcia

(odstąpienie od prowadzenia czynności z powodu zaistnienia przesłanki wymienionej w pkt 6a, zastosowanie środka oddziaływania wychowawczego, zastosowanie postępowania mandatowego – seria, nr i kwota nałożonego mandatu, prowadzone są czynności wyjaśniające, skierowanie wniosku o ukaranie do sądu)

.....
(imię i nazwisko sporządzającego kartę)

.....
(podpis przełożonego)

* niepotrzebne skreślić

Załącznik nr 2

Wzór
wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie sprawy wykroczenia do odpowiedzialności karnej

RZECZPOSPOLITA POLSKA
KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI

L. dz.

Warszawa, dnia

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej¹⁾
Pan

(za pośrednictwem Prokuratora Generalnego)

Wniosek
o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła²⁾ do odpowiedzialności za wykroczenie

Działając na podstawie art. 10b w związku z art. 7b ust. 1 i art. 7c ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29 i Nr 117, poz. 676 oraz z 2012 r. poz. 1544)³⁾ – wnoszę o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności za wykroczenie Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej⁴⁾ **Pana (Panią)**

(imiona i nazwisko)

urodzonego W

(data)

(miejscowość)

któremu (której) zarzuca się, że:

(opis czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków – w tym wysokości wyrządzonej szkody oraz wskazanie kwalifikacji prawnej)

Do reprezentowania Policji podczas rozpatrywania niniejszego wniosku przez Komisję Regulaminową i Spraw Poselskich Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej⁵⁾ wyznaczam

(stopień, imię i nazwisko)

UZASADNIENIE

(uzasadnienie powinno zawierać szczegółowy opis zdarzenia z uwzględnieniem sposobu zachowania się osoby posiadającej immunitet, czynności podjętych przez policjantów; innych okoliczności istotnych dla oceny zdarzenia)

Komendant Główny Policji
z upoważnienia

.....
(pieczęć i podpis dyrektora właściwego biura Komendy Głównej Policji)

- 1) wpisać odpowiednio: Marszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Parlamentu Europejskiego.
- 2) wpisać odpowiednio: senatora, członka Parlamentu Europejskiego.
- 3) jeżeli wniosek dotyczy członka Parlamentu Europejskiego dodać w pierwszej kolejności „art. 10 akapit pierwszy lit. a Protokołu nr 36 w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, podpisanego w Brukseli w dniu 8 kwietnia 1965 r. (Dz. Urz. WE C 321E z 29.12.2006 r. str. 317)”.
4) wpisać odpowiednio: Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, Posła do Parlamentu Europejskiego.
- 5) wpisać Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich Senatu Rzeczypospolitej Polskiej – jeśli wniosek dotyczy senatora; nie zamieszczać adnotacji o pełnomocnictwie, jeżeli wniosek dotyczy członka Parlamentu Europejskiego.

**Wzór
wniosku o udzielenie pomocy prawnej w zakresie uzyskania zezwolenia na ściganie**

.....
(pieczęć jednostki organizacyjnej Policji)

.....
(miejscowość, data)

L. dz.

.....
.....
(kierownik komórki właściwej ds. Prewencji Komendy Głównej Policji)

**Wniosek
o udzielenie pomocy prawnej w zakresie uzyskania zezwolenia na ściganie**

Działając na podstawie § 6 ust. 4a zarządzenia nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (Dz. Urz. KGP Nr 9, poz. 48, z późn. zm.) wnoszę, o udzielenie pomocy prawnej w zakresie uzyskania zezwolenia na ściganie.....

.....
(wpisać odpowiednio: posła, senatora, członka Parlamentu Europejskiego)

Pana (Pani)
(imię i nazwisko)

ur. W
któremu (której) zarzuca się, że:

.....
.....
.....
(dokładne określenie zarzucanego czynu, ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a zwłaszcza charakteru powstałej szkody)

Uzasadnienie

.....
.....
.....
.....
.....
.....
(uzasadnienie powinno zawierać szczegółowy opis zdarzenia z uwzględnieniem sposobu zachowania się osoby posiadającej immunitet, czynności podjętych przez policjanta, innych okoliczności istotnych dla oceny zdarzenia)

.....
(pieczęć i podpis kierownika jednostki organizacyjnej Policji)

Załącznik nr 5

Wzór
informacji o zastosowaniu postępowania mandatowego wobec sprawcy wykroczenia

Informacja o zastosowaniu postępowania mandatowego wobec sprawcy wykroczenia

RSoW - , dnia r.

Pan(i) *

zam.

.....

Zgodnie z art. 8 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia i w związku z art. 16 § 2 Kodeksu postępowania karnego uprzejmie informuję, że po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających w niezbędnym zakresie, w sprawie popełnionego w dniu wykroczenia z art.

(kwalifikacja prawna i rodzaj wykroczenia)

w której Pan(i)* jest pokrzywdzonym(ą)* / zawiadamiającym(ą)* o wykroczeniu, sprawca wykroczenia

(imię i nazwisko sprawcy wykroczenia)

został ukarany grzywną w drodze mandatu karnego nałożonego na podstawie art. 97 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

.....
*podpis organu Policji lub osoby działającej
z upoważnienia organu Policji*

* **niepotrzebne skreślić**